

ειδών ένδυσης, των δερματίνων ειδών και των υποδημάτων (EE L 334, σ. 25), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. J. G. Kapteyn και G. Hirsch (εισηγητή), προέδρους τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, L. Sevón, M. Wathelet και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 295 της 27.9.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-305/97 (αίτηση του Court of Appeal (England & Wales) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): **Royscot Leasing Ltd και Royscot Industrial Leasing Ltd, Allied Domecq plc, T. C. Harrison Group Ltd κατά Commissioners of Customs & Excise**(¹)

(«ΦΠΑ — Άρθρο 11, παράγραφοι 1 και 4, της δεύτερης οδηγίας — Άρθρο 17, παράγραφοι 2 και 6, της έκτης οδηγίας — Δικαίωμα προς έκπτωση — Εξαιρέσεις προβλεπόμενες από εθνικούς κανόνες προγενέστερους της έκτης οδηγίας»)

(2000/C 6/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-305/97, με αντικείμενο αίτηση του Court of Appeal (England & Wales) (Ηνωμένο Βασίλειο) προς το Δικαστήριο, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Royscot Leasing Ltd και Royscot Industrial Leasing Ltd, Allied Domecq plc, T. C. Harrison Group Ltd και Commissioners of Customs & Excise, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 11, παράγραφος 4, της δεύτερης οδηγίας 67/228/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Απριλίου 1967, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Διάρθρωση και κανόνες εφαρμογής του κοινού συστήματος φόρου προστιθεμένης αξίας (EE ειδ. έκδ. 09/001, σ. 5), και του άρθρου 17, παράγραφος 6, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (EE ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο

από τους G. Hirsch (εισηγητή), πρόεδρο του δεύτερου τμήματος, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, J. L. Murray και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: H. von Holstein, βοήθος γραμματέας, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το άρθρο 11, παράγραφος 4, της δεύτερης οδηγίας 67/228/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Απριλίου 1967, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Διάρθρωση και κανόνες εφαρμογής του κοινού συστήματος φόρου προστιθεμένης αξίας, επέτρεπε στα κράτη μέλη να εισαγάγουν ή να διατηρήσουν, το δε άρθρο 17, παράγραφος 6, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, τους επιτρέπει να διατηρούν γενικές εξαιρέσεις από το δικαίωμα προς έκπτωση του ΦΠΑ επί της αγοράς αυτοκινήτων οχημάτων που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν από τον υποκείμενο στον φόρο για τους σκοπούς των φορολογητέων πράξεών του, ακόμη κι αν

— τα οχήματα αυτά αποτελούν απαραίτητο μέσο για την άσκηση της δραστηριότητας του οικείου υποκειμένου στον φόρο ή

— τα οχήματα αυτά δεν μπορούν, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, να χρησιμοποιηθούν για ιδιωτικούς σκοπούς από τον οικείο υποκείμενο στον φόρο.

- 2) Το άρθρο 17, παράγραφος 6, της έκτης οδηγίας 77/388 έχει την έννοια ότι τα κράτη μέλη μπορούν να διατηρούν τις εξαιρέσεις από το δικαίωμα προς έκπτωση του ΦΠΑ που αναφέρονται στο δεύτερο εδάφιο του, ακόμη κι αν το Συμβούλιο δεν έχει καθορίσει, πριν από τη λήξη της περιόδου που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο, τις δαπάνες που δεν παρέχουν δικαίωμα προς έκπτωση του φόρου προστιθεμένης αξίας.

(¹) EE C 318 της 18.10.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-327/97 P: Χρήστος Αποστολίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(«Αίτηση αναιρέσεως — Αποδοχές — Διορθωτικός συντελεστής — Εκτέλεση αποφάσεως του Πρωτοδικείου»)

(2000/C 6/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-327/97 P, Χρήστος Αποστολίδης κ.λπ., μόνιμοι και έκτακτοι υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινο-

τήτων, τοποθετημένοι στο Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Υπερουρανίων Στοιχείων στην Καρλορούη (Γερμανία), εκπροσωπούμενοι από τους J.-N. Louis, T. Demasure και A. Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την εταιρία Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 10 Ιουλίου 1997 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-81/96, Αποστολίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. 1997, σ. I-A-207 και II-607), και με την οποία ζητήθηκε η αναίρεση της αποφάσεως αυτής, όπου οι έτεροι διάδικοι είναι η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: G. Valsesia και J. Currall), υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: M. Bishop και D. Canga Fano), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch, J. L. Murray (εισηγητή), H. Ragnemalm και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.
- 2) Οι Αποστολίδης κ.λπ., η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως θα φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 357 της 22.11.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-420/97 (αίτηση του Hof van Cassatie για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Leathertex Divisione Sintetici SpA κατά Bodetex BVBA (¹)

(«Σύμβαση των Βρυξελλών — Ερμηνεία των άρθρων 2 και 5, σημείο 1 — Σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας — Αγωγή της οποίας τη βάση αποτελούν διαφορετικές παροχές που απορρέουν από την ίδια σύμβαση και θεωρούνται ισοδύναμες — Δικαιοδοσία του επιλαμβανομένου δικαστηρίου για το σύνολο της αγωγής»)

(2000/C 6/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-420/97, με αντικείμενο αίτηση του Hof van Cassatie (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητήθηκε,

στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Leathertex Divisione Sintetici SpA και Bodetex BVBA, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 2 και 5, σημείο 1, της προπαρατεθείσας συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (EE 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (EE 1982, L 388, σ. 24), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet, G. Hirsch και P. Jann, προέδρους τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, M. Wathelet και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, έχει την έννοια ότι το ίδιο δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία για το σύνολο αγωγής της οποίας τη βάση αποτελούν δύο ισοδύναμες παροχές οι οποίες απορρέουν από την ίδια σύμβαση, όταν, κατά τους κανόνες του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου του κράτους του δικαστηρίου αυτού, οι εν λόγω παροχές πρέπει να εκπληρωθούν η μία στο εν λόγω κράτος και η άλλη σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος.

(¹) EE C 41 της 7.2.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-433/97 P: IPK-München GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(«Αίτηση αναιρέσεως — Ακύρωση της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε την καταβολή του υπολοίπου χρηματοδοτικής συνδρομής»)

(2000/C 6/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-433/97 P, IPK-München GmbH, με έδρα το Μόναχο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον H.-J. Prieß, δικηγόρο Βρυξελλών, 13, place des Barricades, B-1000 Bruxelles, με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) της 15ης Οκτωβρίου 1997, T-331/94 IPK κατά Επιτροπής, (Συλλογή 1997, σ. II-1665), με την οποία ζητείται η εξάφaniση της αποφάσεως αυτής, όπου ο έτερος διάδικος είναι η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: J. Grunwald), το